

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/538/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3614203302
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3614203302.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a členov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, zastúpeného AK TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, proti odporcom 1/ J. X., bytom J. K. XXX/XX, R., 2/ H. X., bytom U., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcov Občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, IČO: 42362962, so sídlom v Bratislave, Šafárikovo námestie 7, zastúpeného advokátom JUDr. Bohdanom Jakubisom, so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 13, o zaplatenie 1.499,63 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 5C/156/2014-123 zo dňa 27. novembra 2014, jednohlasne, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti voči odporcovi 2/ **p o t v r d z u j e .**

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcov **m e n í t a k , ž e n a v r h o v a t e ľ j e p o v i n n ý z a p l a t í ť** vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov konania vo výške 408,87 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. Bohdana Jakubisa, so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 13.

Odporcovi 2/ sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý z a p l a t í ť** vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov odvolacieho konania v sume 79,76 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. Bohdana Jakubisa, so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 13.

o d ô v o d n e n i e :

V záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh v celom rozsahu a o náhrade trov konania rozhodol tak, že navrhovateľ je povinný zaplatiť odporkyni 1/ náhradu trov konania v sume 89,50 eur a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 540,06 eur na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Odporcovi 2/ náhradu trov konania nepriznal.

Na odôvodnenie svojho rozhodnutia vo veci samej súd prvého stupňa uviedol, že mal preukázané, že odporkyňa v I. rade uzavrela s právnym predchodcom navrhovateľa zmluvu o sporožirovom účte č. 2051621199 zo dňa 20.7.1999 v rámci ktorého jej bolo poskytnuté právnym predchodcom navrhovateľa povolené prečerpanie k účtu. Podľa prílohy č.I k zmluve o postúpení pohľadávky išlo o záväzok odporkyne v I. rade Miroslava Krajčiová č.ú. 0260729316, finančné prostriedky boli poskytované na bežný účet, pričom zmluvu o bežnom účte uzavrela odporkyňa v I. rade 12.7.1999, pričom odporca v 2. rade pristúpil k záväzku dohodou o pristúpení záväzku zo dňa 20.5.2003. Podľa prílohy I k zmluve o postúpení pohľadávky išlo o nesplatenú časť úveru ktorá pozostávala z rozdielu medzi debetnými

a kreditnými operáciami 8.8674,04 eur / debetné operácie / mínus 8.6951,93 eur /kreditné operácie / 8.6951,93 eur čo je suma 1.722,11 eur , pričom táto tvorí istinu 1.588,92 eur, riadny úrok 0,71 eur a úrok z omeškania vo výške 132,48 eur. Po postúpení pohľadávky odporca uhradil sumu 90 eur, ktorá bola započítaná na istinu, preto žalovaná suma pozostáva z istiny vo výške 1.498,92 eur a riadneho úroku 0,71 eur čo je spolu suma 1.499,63 eur. V zmysle ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 01.05.2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy ex offo prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Nakoľko uvedený predpis neobsahuje prechodné ustanovenia k tejto úprave účinnej od 01.05.2014 a ide o procesný predpis, použije sa ustanovenie aj na záväzkové vzťahy, ktoré vznikli pred účinnosťou tohto zákona. V konaní bolo preto potrebné ex offo najskôr posúdiť, či nárok uplatnený navrhovateľom, nie je premlčaný. I keď zmluva o úvere predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka), predmetná zmluva je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na odporcu je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzatvorení nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka) a zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z., a to cez odkaz podľa ustanovenia § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka. Podľa názoru súdu uvedený záver vyplýva zo skutočností, že tzv. spotrebiteľské zmluvy (i keď sú upravené v Občianskom zákonníku) nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka a teda nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti). Preto na právny vzťah navrhovateľa a odporcu založený zmluvou o úvere aplikoval súd ustanovenia Obchodného zákonníka (čo sa týka konkrétnych práv a povinností) ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka (týkajúce sa spotrebiteľa a spotrebiteľských zmlúv). Na tento právny vzťah je potrebné aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak je to pre spotrebiteľa priaznivejšie. Pre odporcu ako spotrebiteľa je nepochybne výhodnejšia právna úprava premlčania podľa Občianskeho zákonníka, pretože zakotvuje kratšiu (trojročnú) premlčaciu dobu oproti úprave premlčania v Obchodnom zákonníku. Záver o aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní na prejednávajúcu vec plyní podľa názoru súdu z ustanovenia § 266 ods. 5 Obchodného zákonníka, ako aj z ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré ukladá na právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ, aplikovať tie ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú pre spotrebiteľa priaznivejšie.

Odporcovia v I. a 2. rade si neplnili svoje povinnosti riadne a včas. Právny predchodca navrhovateľa špecifikoval dlh odporcov v sume 1.722,11 eur vyčíslený až po 756 dňoch omeškania, ktorým predstavoval istinu 1.588,92 eur a úrokov 133,19 eur. Trojročná premlčacia lehota na uplatnenie práva na súde podľa Občianskeho zákonníka plyní od zročnosti jednotlivých splátok. Návrh na začatie konania bol podaný na súd dňa 30.05.2014. Z prehľadu transakcii je zrejme, že premlčaná je vyčíslená istina a príslušenstvo, ktorých splatnosť nastala pred 30.05.2011. Z výpisu z účtu nepovoleného prečerpania vyplýva, že odporcovia v I. a 2. rade sa dostali do debetu už dňa 21.2.2008, kedy podľa všeobecných obchodných podmienok právneho predchodcu navrhovateľa mal právny predchodca navrhovateľa možnosť do 10 dní vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, mohol tak právo vykonať bez ohľadu na to, že by došlo k predčasnému uplatneniu nároku. Uvedené je v súlade s námietkou odporkyne v I. rade v podanom odpore, že čerpala úver v rokoch 2006 až 2008, preto vzniesla námietku premlčania celého nároku. Z prílohy č. I k zmluve o postúpení pohľadávky vyplýva, že odporcovia poslednú splátku zaplatili dňa 13.5.2011 po omeškaní 756 dní, teda nárok je uplatnený nepochybne po trojročnej premlčacej lehote na uplatnenie práva, ktorá je pre spotrebiteľa priaznivejšia. K dohode o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 08.01.2014 súd uviedol, že odporca v 2. rade v nej vyhlásil, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. V danom prípade totiž ide o predformulovaný obsah dohody. Z výpovede odporcu vyplýva, že navrhovateľ bližšie nevysvetľoval obsah dohody, prípadne či sa jedná o premlčanú pohľadávku alebo nie. Sám uviedol, že nerozumie inštitútu premlčania a v prípade, ak by mu bolo vysvetlený následok z podpisu takej dohody, dohodu by nepodpísal. Z uvedeného je zrejme, že sa v prípade vyhlásenia odporcu o uznaní dlhu a premlčaní dlhu nejedená o skutočný prejav vôle odporcu v 2. rade. Podpisom takejto formulárovej dohody odporca v 2. rade ako spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie v rozpore s ustanovením § 54 Občianskeho zákonníka. Uznanie

záväzku odporcom v 2. rade bolo vykonané na predtlačí navrhovateľa, pričom listina bola označená ako dohoda o uznaní záväzku a uzavretí splátkového kalendára. Spotrebiteľ, ktorému išlo najmä o to, aby mohol uhradiť dlh v splátkach, keďže sociálna situácia mu nedovoľovala uhradiť dlh naraz, musel podpísať celý formulár, pričom je zrejmé aj z výpovede odporcu v 2. rade že význam obsahu formulára, ktorý podpísal, mu nebol zrejmý. Dohoda je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko nepochybne výrazne zhoršuje postavenie odporcu v 2. rade ako spotrebiteľa vo vzťahu k navrhovateľovi, jej uzavretie je výlučne v záujme navrhovateľa (jeho uzavretie v čase premlčania), ktorý jej uzavretie dosiahol v rozpore s ustanoveniami na ochranu odporcu ako spotrebiteľa. Odporkyňa v I. rade predmetnú dohodu nepodpísala namietala premlčanie nároku. Predmetná dohoda je absolútne neplatná v rozpore s § 54 ods.1 Občianskeho zákonníka a §6 ods.3 písm. b/ zákona č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a taktiež jej dojednanie je aj v rozpore s § 37 Občianskeho zákonníka pre jej neurčitost', nezrozumiteľnosť, nie je jasne určité a zrozumiteľne uvedené, ktorého právneho úkonu sa pohľadávka týka, z akej konkrétnej zmluvy navrhovateľ nárok vyvodzuje, nárok nie je jasne a zrozumiteľne špecifikovaný, lebo účastníci konania podpísali viaceré zmluvy niektoré z nich len odporkyňa v I. rade samostatne a odporca v 2. rade samostatne a to zmluvy o prevzatí úverovej karty, bežného účtu, sporožirového účtu, pričom nárok je označený len menom odporkyne v I. rade podľa prílohy č. I k zmluve o postúpení pohľadávky a dohodu podpísal len odporca v 2. rade. Keďže nárok navrhovateľa je premlčaný, súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania odporcu súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 151 ods. 1 OSP podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Odporcovia boli v konaní v plnom rozsahu úspešní, preto im patrí náhrada trov konania. Odporcovi v I. rade súd náhradu trov konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli. Odporkyňa v 2. rade súd priznal náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok za podaný odpor v sume 89,50 eur. Súd vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania, ktorý sa dostavil na súdne pojednávanie až na výzvu odporcov v I. a 2. rade, ktorí súhlasili s jeho vstupom do konania, preto ide o účelné uplatnenie práva podľa § 10 ods.1, §16 ods.3, § 15, za tri úkony právnej služby prevzatie a príprava, vyjadrenie vo veci samej dňa 26.11.2014, účasť na pojednávaní dňa 27.11.2014 voči odporkyňa v I. rade á 71,37 eur x 3=214,11eur, 3x režijný paušál 8,04 eur x3=24,12eur spolu 238,23 eur, voči odporcovi v 2. rade polovicu advokátskej tarify 35,69 eur za tri úkony právnej služby x 3=107,07, 3x režijný paušál á 8,04 eur 24,12 eur spolu 131,19 eur, náhrada za stratu času za 8 polhodín á 13,40 eur 107,20 eur, náhrada cestovného OMV BMW 318d Bratislava-Partizánske a späť pri spotrebe 5,6 l/100km,278 km , pri cene nafty Diesel 1,343 eur /l= 20,91 eur, náhrada za používanie motorového vozidla /278 km x 0,153 eur/km bez DPH podľa Opatrenia MPSVaR č. 181/2008 Z.z. 42,53 eur, cestovné spolu 238,23+131,19+107,20+20,91+42,53=540,06 eur na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. Bohdana Jakubisa advokáta podľa § 149 OSP. Súd nepriznal právnomu zástupcovi vedľajšieho účastníka náhradu trov právneho zastúpenia za náhradu za stratu času za 10 polhodín ako si uplatnil, ale len 8 polhodín čo je účelne spotrebovaný čas za cestu Bratislava- Partizánske a späť za pojednávanie konané dňa 27.11.2014.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa, a to v časti, v ktorej súd žalobný návrh voči odporcovi 2/ zamietol a priznal trovy právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi, podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu. Zdôraznil, že dňa 08.01.2014 odporca 2/ podpísal Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (ďalej len „Dohoda“), prostredníctvom ktorej odporca uznal svoj záväzok voči navrhovateľovi vzniknutý zo zmluvy úvere č. 260729316/0900, pričom predmetná Dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka. Obsahom Dohody je aj uznanie dlhu zo strany odporcu 2/ ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia premlčacej doby. Ďalej poukázal na skutočnosť, že na to, aby nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. I druhá veta OZ zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. I druhá veta OZ nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 OZ, čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. Z uvedeného dôvodu sa odporca 2/ nemôže brániť námietkou premlčania. Tým, že odporca podpísal Dohodu, prejavil svoju vôľu záväzok splniť. Obsah Dohody nie je tak rozsiahly, aby sa s ním odporca nemal možnosť oboznámiť a okrem toho odporca Dohodu podpisoval vo svojom bydlisku, teda mal možnosť si Dohodu v pokoji prečítať a v prípade, ak mal záujem uzatvoriť Dohodu s takýmto obsahom, vysloviť s ňou svoj súhlas svojím podpisom, resp. odmietnuť ju a nepodpísať, ak s jej obsahom nesúhlasil. Poukázal na

rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.03.2014, sp. zn. 9Co/35/2013, zo dňa 10.06.2014, sp. zn. 9Co/41/2013, zo dňa 30.09.2014, sp. zn. 9Co/64/2013, Krajského súdu v Nitre zo dňa 31.03.2014, sp. zn. 6Co/252/2013, zo dňa 31.03.2014, sp. zn. 7Co/82/2014, Krajského súdu v Žiline zo dňa 29.05.2014, sp. zn. 11Co/187/2014 a Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.10.2013, sp. zn. 15Co/28/2013. Rovnako nesúhlasil s priznaním trov konania vedľajšieho účastníka. Uviedol, že pomoc vedľajšieho účastníka v danom spore nebola vôbec účelná ani žiadúca, nakoľko súd zamietol žalobný návrh z dôvodu premlčania, pričom v obdobných prípadoch postupuje súd v zmysle § 5b zák. č. 250/2007, tzn. Súd ex offo prihliada na premlčanie uplatneného nároku. Vyjadril presvedčenie, že v prípade trov vedľajšieho účastníka nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva, pričom nepriznaním náhrady trov konania súd neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, v súvislosti s čím poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/2003. Zastával názor, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Považoval za zrejmé, že na to, aby mohlo združenie naplňať svoje ciele a vykonávať svoju činnosť, musí reálne disponovať zodpovedajúcou materiálnou, ako aj personálnou základňou, minimálne v rozsahu zabezpečenia možnosti vykonávania základných proklamovaných cieľov. Mal za to, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa priamo na ten účel zriadeným subjektom, ktoré budú spôsobilé poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc, a ktoré budú v danej oblasti aj materiálne aj personálne vybavené a odborne kompetentné. Zdôraznil, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného mal za zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, podľa jeho názoru iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzujem dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. V ďalšom zastával názor, že uvedený výrok súdu v časti trov vedľajšieho účastníka nie je správny a nie v súlade s vyhláškou, nakoľko základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50% ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 220 O.s.p. ho zmenil tak, že vyhovie návrhu navrhovateľ voči odporcovi 2/ v plnom rozsahu, resp. v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. ho zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si voči odporcovi 2/ a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu uplatnil náhradu trov konania. Vedľajší účastník na strane odporcov k odvolaniu navrhovateľa písomne uviedol, čo sa týka dohody o uznaní záväzku poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/296/2013. Navrhovateľ vo svojom vyjadrení namieta priznanie náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi, pričom argumentuje neúčelnosťou týchto trov. K tomuto uviedol, že navrhovateľ využil zákonné právo a je zastúpený advokátskou kanceláriou, avšak toto právo upiera vedľajšiemu účastníkovi. Takáto úvaha je v priamom rozpore s Čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi za podmienok ustanovených zákonom. Zároveň poukázal na novelizované znenie § 137 OSP. Podľa argumentácie žalobcu by tak ani jemu v prípade plného úspechu nemala byť priznaná náhrada trov konania, nakoľko ide o veľkú spoločnosť skupujúcu pohľadávky, ktorá má dostatočné finančné zázemie, bohatý pracovný aparát, v rámci ktorého zamestnáva ľudí s právnickým vzdelaním a preto nie je nevyhnutné aby sa dala zastupovať advokátskou kanceláriou, ktorá zbytočne navyšuje trovy konania. V tejto súvislosti poukázal na identický obsah tisícov návrhov podaných žalobcom, kde sa menia len číselné údaje. Nakoľko tak ide o právne nenáročné úkony, ktoré zvládne aj zamestnanec žalobcu s právnym vzdelaním, sa javí využitie služieb advokátskej kancelárie zo strany žalobcu ako nadbytočné a neúčelné. Mal za to, že právne argumenty použité vedľajším účastníkom sú opodstatnené, úkony sú účelne vynaložené, a preto žiadal uhradiť trovy právneho zastúpenia. Súd síce prihliada na neprijateľné podmienky, alebo premlčanie ex offo, avšak zhodnotenie určitých zmluvných podmienok ako neprijateľných, alebo kvalifikované vnesenie námietky premlčania, hlavne posúdenie, kedy sa v prípade nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán jedná o nerovnováhu značnú podľa § 53 OZ, alebo posúdenie podmienok zmluvy odporujúcim dobrým mravom je vecou úvahy a právneho názoru vedľajšieho účastníka, ale aj súdu. Preto aj upozornenie na neprijateľné podmienky, námietku premlčania alebo iné kvalifikované právne hodnotenie v spotrebiteľskej zmluve vedľajším účastníkom treba považovať za účelný úkon. Zároveň poukázal na to, že žalobca nesprávne hodnotí úkony vedľajšieho účastníka ako nehospodárne. Opodstatnenosť trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka potvrdzuje aj judikatúra. Záverom zdôraznil, že vedľajší účastník má vedomosť o znení §

5b Zákona č. 250/2007 Z.z., avšak napriek zákonnej povinnosti súdu skúmať premlčanie, ako aj iné zákonné prekážky vymenované v § 5b ZOS, je účasť vedľajšieho účastníka v konaní nevyhnutná, jeho úkony účelné a preto aj priznanie trov vedľajšiemu účastníkovi z tohto dôvodu nevyhnutné. Ďalej poukázal aj na to, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Mal za to, že si žalobca v konaní uplatňuje pohľadávku, ktorá na neho nebola platne postúpená a nedisponuje tak aktívnou vecnou legitimáciou. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a zároveň si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p a zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné v napadnutej časti voči odporcovi 2/ potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., a v napadnutej časti vo výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka zmeniť podľa ust. § 220 O.s.p.. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého netreba nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Rozsudok súdu prvého stupňa voči odporkyňi 1/ napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto časti právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a k odvolacím námietkam navrhovateľa uvádza nasledovné:

V prvom rade je potrebné uviesť, že súd prvého stupňa na otázku premlčania uplatneného práva navrhovateľa správne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní. Je nepochybné, že v danej veci, kedy sa navrhovateľ domáha zaplatenia dlhu žalovaného z úverového vzťahu vzniknutého zmluvou o úvere, sa jedná o tzv. absolútny obchod v zmysle § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Na druhej strane je však záväzkový vzťah medzi účastníkmi vzťahom spotrebiteľským, keď bol založený spotrebiteľskou zmluvou uzatvorenou medzi právnym predchodcom navrhovateľa ako dodávateľa pri jeho podnikateľskej činnosti a odporkyňou ako fyzickou osobou, ktorá nekonala v rámci podnikania, povolania, či svojho zamestnania. Nemožno totiž v danom prípade opomenúť ustanovenia § 23a v spojení s § 2 ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy, v zmysle ktorých ustanovení boli odporcovia spotrebiteľmi - fyzickými osobami, ktoré nakupujú výrobky alebo používajú služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb, najmä pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti; právny predchodca navrhovateľa bol predávajúci - podnikateľom, ktorý spotrebiteľovi predáva výrobky alebo poskytuje služby a zmluva, ktorú uzatvorili bola tzv. typovou /spotrebiteľskou/ zmluvou, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, pričom je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Z uvedeného dôvodu v zmysle § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka a s poukazom na prevzatie záväzkov Slovenskej republiky vyplývajúcich z komunitárneho práva v oblasti ochrany spotrebiteľa, bolo aj v oblasti obchodného práva / keďže úverový záväzkový vzťah je tzv. absolútnym obchodom/ potrebné aplikovať ustanovenia § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka o ochrane spotrebiteľa. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka sú obchodnoprávne vzťahy len podmnožinou občianskoprávných vzťahov, a preto ak v čase uzavretia zmluvy medzi účastníkmi neexistovala špeciálna úprava ochrany spotrebiteľa v Obchodnom zákonníku, bolo v zmysle § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka potrebné na právny vzťah účastníkov subsidiárne aplikovať aj ustanovenia o ochrane spotrebiteľa obsiahnuté v Občianskom zákonníku. Preto súd prvého stupňa postupoval správne, ak na vzťah účastníkov aplikoval príslušné právne normy chrániace spotrebiteľa.

Ďalej odvolací súd uvádza, že práve na uvedený charakter záväzkového vzťahu medzi účastníkmi / spotrebiteľský vzťah/ treba brať prednostne zreteľ pri posudzovaní otázky premlčania práv z tohto záväzkového vzťahu a žalovaným ako spotrebiteľom treba poskytnúť zvýšenú právnu ochranu a to aj tým, že otázka premlčania sa spravuje podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré sú pre žalovaných ako spotrebiteľov priaznivejšie. Záväzkový vzťah medzi účastníkmi nie je vzťahom medzi dvomi podnikateľmi ale vzťahom medzi podnikateľom a nepodnikateľom, spotrebiteľom, pričom takéto spotrebiteľské vzťahy sú primárne upravené ustanoveniami Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. V tomto zmysle potom platí, že podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Je náležité a plne v súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa, že v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo. S účinnosťou zákona č. 150/2004 Z.z. /1. 1. 2004/ došlo k zásadnej zmene spotrebiteľského práva. Nevýhodnejšie zmluvné klauzuly oproti zneniu občianskeho zákonníka sa dostali do rozporu s novým ustanovením § 54 ods. 1 "spotrebiteľovi sa ani inak nesmie zhoršiť jeho postavenie". Použitie nevýhodnejšieho podnikateľského práva a nie občianskeho práva na spotrebiteľský právny vzťah vrátane premlčania predstavuje takéto zhoršenie postavenia spotrebiteľa.

Je preto nevyhnutné a správne na otázku premlčania práv zo spotrebiteľskej zmluvy o úvere aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Teda súd prvého stupňa správne v prejednávanej veci rešpektujúc zásadu hospodárnosti konania, ktorá je jednou z hlavných zásad občianskeho súdneho konania, podľa § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa prioritne z úradnej povinnosti prihliadal na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania.

Pokiaľ ide o právne posúdenie účinkov Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 08.01.2014 na plynutie premlčacej doby, ktoré navrhovateľ v odvolaní namietal, odvolací súd uvádza, že týmto nedošlo k účinnému uznaniu záväzku s následkami predĺženia premlčacej lehoty na dobu 10 rokov. V danom prípade totiž ide o predformulovaný obsah dohody. Z výpovede odporcu aj odvolaciemu súdu vyplýva, že navrhovateľ bližšie nevysvetľoval obsah dohody, prípadne či sa jedná o premlčanú pohľadávku alebo nie. Sám odporca uviedol, že nerozumie inštitútu premlčania a v prípade, ak by mu bolo vysvetlený následok z podpisu takej dohody, dohodu by nepodpisal. Z uvedeného je aj podľa odvolacieho súdu zrejmé, že sa v prípade vyhlásenia odporcu o uznaní dlhu a premlčaní dlhu nejedená o skutočný prejav vôle odporcu 2/, pričom podpisom takejto formulárovej dohody odporca 2/ ako spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie v rozpore s ustanovením § 54 Občianskeho zákonníka. Uznanie záväzku odporcom 2/ bolo vykonané na predtlačí navrhovateľa, pričom listina bola označená ako dohoda o uznaní záväzku a uzavretí splátkového kalendára. Spotrebiteľ, ktorému išlo najmä o to, aby mohol uhradiť dlh v splátkach, keďže sociálna situácia mu nedovoľovala uhradiť dlh naraz, musel podpísať celý formulár, pričom je zrejmé aj z výpovede odporcu 2/, že význam obsahu formulára, ktorý podpísal, mu nebol zrejmý. Dohoda je aj podľa odvolacieho súdu v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko nepochybne výrazne zhoršuje postavenie odporcu 2/ ako spotrebiteľa vo vzťahu k navrhovateľovi, jej uzavretie je výlučne v záujme navrhovateľa (jeho uzavretie v čase premlčania), ktorý jej uzavretie dosiahol v rozpore s ustanoveniami na ochranu odporcu ako spotrebiteľa. Predmetná dohoda je teda aj podľa odvolacieho absolútne neplatná v rozpore s § 54 ods.1 Občianskeho zákonníka a §6 ods.3 písm. b/ zákona č. 634/1992 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a taktiež jej dojednanie je aj v rozpore s § 37 Občianskeho zákonníka pre jej neurčitost', nezrozumiteľnosť, nie je jasne určité a zrozumiteľne uvedené, ktorého právneho úkonu sa pohľadávka týka, z akej konkrétnej zmluvy navrhovateľ nárok vyvodzuje, nárok nie je jasne a zrozumiteľne špecifikovaný, lebo účastníci konania podpísali viaceré zmluvy niektoré z nich len odporkyňa 1/ samostatne a odporca 2/ samostatne a to zmluvy o prevzatí úverovej karty, bežného účtu, sporožirového účtu, pričom nárok je označený len menom odporkyne 1/ podľa prílohy č. I k zmluve o postúpení pohľadávky a dohodu podpísal len odporca 2/.

Súd prvého stupňa teda rozhodol správne, keď dospel k záveru, že nedošlo k účinnému uznaniu záväzku s následkami predĺženia premlčacej lehoty na dobu 10 rokov.

Pokiaľ niektoré odvolacie súdy rozhodujú iným spôsobom, takýmto rozhodovaním iných odvolacích súdov Krajský súd v Trenčíne v preskúmvanej veci viazaný nie je.

Čo sa týka odvolania navrhovateľa proti výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie je s častí dôvodné.

Súd prvého stupňa nesprávne priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania za tri úkony právnej služby prevzatie a príprava, vyjadrenie vo veci samej dňa 26.11.2014, účasť na pojednávaní dňa 27.11.2014 voči odporkyne 1/ á71,37 eur x 3=214,11eur, 3x režijný paušál 8,04 eur x3=24,12eur spolu 238,23 eur, a voči odporcovi 2/ polovicu advokátskej tarify 35,69 eur za tri úkony právnej služby x 3=107,07, 3x režijný paušál á 8,04 eur 24,12 eur spolu 131,19 eur, nakoľko odporcovia 1/ a 2/ neboli právne zastúpení právnym zástupcom vedľajšieho účastníka.

Vedľajšiemu účastníkovi správne patrí náhrad trov konania za tri úkony právnej služby prevzatie a príprava, vyjadrenie vo veci samej dňa 26.11.2014, účasť na pojednávaní dňa 27.11.2014 á 71,37 eur x 3, 3x režijný paušál 8,04 eur, spolu 238,23 eur, náhrada za stratu času za 8 polhodín á 13,40 eur, spolu 107,20 eur, náhrada cestovného OMV BMW 318d Bratislava- Partizánske a späť pri spotrebe 5,6 l/100km,278 km, pri cene nafty Diesel 1,343 eur /l= 20,91 eur, náhrada za používanie motorového vozidla /278 km x 0,153 eur/km bez DPH podľa Opatrenia MPSVaR č. 181/2008 Z.z. 42,53 eur, celkovo trovy vo výške 408,87 eur.

Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.. Odporcovi 2/, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože tento si ju neuplatnil. V odvolacom konaní úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov odvolací súd priznal k náhrade trovy odvolacieho konania za 1 úkon právnej pomoci, t.j. 71,37 eur podľa § 10 ods. 1 v spojení s § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky

č. 655/2004 Z.z. za písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa/vychádzajúc z hodnoty predmetu odvolania 1.499,63/ + režijný paušál 8,39 eur podľa § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky, spolu 79,76 eur, k náhrade ktorých bol zaviazaný navrhovateľ, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.